

Trong đời tôi, tôi đã nghe kể lại hay chính tôi đã mắc kích rớt nhiều chuyện nhỏ nhỏ, những chuyện tầm thường không có gì “éo le gút mắt” hết, những chuyện mà tôi cho là có nghe qua hay thấy qua rồi bỏ cũng không sao. Vì vậy, tôi coi thường những chuyện nhỏ nhỏ.

Gần đây, một chuyện nhỏ nhỏ xảy ra khiến cho tôi đã làm tôi suy nghĩ. Thì ra chuyện nhỏ nhỏ có khi chứa đựng một bài học lớn mà con người không để ý, vì chúng ta quen nhìn những chuyện lớn, những chuyện “đổ vào mắt”, xảy ra nay... Rồi tôi nhìn nhận những người tôi từng coi chuyện nhỏ nhỏ, để thấy một chuyện là một nét chấm phá của cuộc đời, có chuyện còn mang vài phần đời của con người suy gẫm. Vậy là tôi nhìn mọi việc khác, không còn thấy tầm thường, không còn thấy là chuyện nhỏ này hay chuyện nhỏ kia.

Mọi các bạn cùng tôi đi vào những chuyện nhỏ nhỏ này để cảm nhận thì với của cuộc sống đang nằm dưới mắt trong đó, và nó thật là gần gũi với mình như hơi thở như nhịp tim ...

Bà đầm già và anh Việt Nam

Chuyện xảy ra ở ngoại ô Paris (Pháp)

Hôm đó, trên đường về nhà, tôi gặp một người đàn ông Pháp có vẻ ngoài tuấn ảnh mặc áo khoác da, đi theo hỏi: – Xin lỗi! Ông là người Tàu hay người Việt Nam?

Tôi đứng lì, ngạc nhiên, trả lời: – Tôi là người Việt Nam.

Ông ta mỉm cười: – Vậy, có phải là trưa hôm qua, ông đã đi mua bánh mì cho cháu này không?

Tôi càng ngạc nhiên thêm: – Không! Tôi không có đứa cháu!

Tôi trái mà nghĩ đán máy chuyán ra tay cáu ngái rái mang vá vào thân vì sau đó nán nhán quay lái tháa ngái cáu mình đá láy tán láy đá .. v v ...

Có lá đoán đác ý nghĩ cáa tôi nên ông ta mám cái ôn tán nói: – Ông yên tâm! Không có chuyán gì rác rái hát. Tôi chá muán tìm ngái Viát Nam đá đá má tôi thôi. Bà cá đó là má cáa tôi, tháa ông. – Váy à! Nháng mà tôi nói thát: Hôm qua, vào giá này tôi có đi qua đây, không tháy ai tá hát. Mà... bà cá có sao không? – Cám án ông, Má tôi không có sao hát.

Rái, không đái tôi hái, ông ká lái nháng gì mà má ông đã ká cho ông nghe... Hôm qua, bà cá đi thăm mát bà bán. Bà đi qua lái này đá vá nhà. Đây là ngõ đi tát duy nhát đán qua khu nhà bà . Khi đán khoáng đát tráng có bán trá đèn đáng, bà trát chân tá. Lúc đó, cũng có máy ngái háp táp qua lái, há quay đáu nhìn nháng rái bá đi luôn. Mát ngái đàn ông Á Đông, đã đi qua rái, tháy váy cháy trá lái đá bà đáng lên, lám cái xác da mang chéo vào ngái bà, ân cán hái bà có sao không? Bà bác thá vái bác, nói không sao, rái ká ráng già rái, đi thì đác, chá có ngái xuáng đáng lên mái là khó. Ông ta tá vá ái ngái, bác lái cáp tay bà nói đá điều bà vá. Hai ngái đi nhá váy mát lúc, báng bà hái ông ngái Tàu há, ông trá lái ráng mình là ngái Viát Nam. Mát bà sáng lên, bà nói bà có bà bán năm nào cũng đi du lách Viát Nam vào đáp đáu năm, bá nói xá ông đáp lám rá lám, dân chúng hiáu khách đá tháng ...

Đán mát đán đáng ngán, bà cá bá tay ông Viát Nam, bác mát mình váa đi váa nói tôi đi đác ông khái lo, tôi á đáng Colette gán đây, còn ông, ông á đâu? Ông đó nói tôi á khu xa hán, phía bên kia tráng hác, ngày nào cũng đi và vá báng ngã này. Bà cá đi mát đái nhìn lái tháy ông Viát Nam còn đáng nhìn theo coi bà cá có thát sá đi mát mình đác không! Tái đó, bà ká chuyán cho ngái con nghe, rái sác nhá ra, bà nói: “Chúa ái! Tao quên nói cám án ông ta!”. Váy là bà cá bát ngái con hôm sau ra lái đi tát chán hái táng ngái Á Đông đá tìm ngái Viát Nam đá đá bà chá “khoáng tráng có bán trá đèn”, tìm đá chá nói lái cám án mà bà đã quên nói hôm qua!

Káxong, ông nám tay tôi siát nhá. Rái ông nhìn tôi, mát đáy thián cám, nói: “Cám án!”. Tôi bác đi, lòng lâng lâng hánh dián, mác đáu tôi biát ráng lái cám án đó không phái cho tôi mà là cho chung hai chá “Viát Nam” ...

Chuyán trác cáng Chùa Bà

Năm 2006, vợ tôi và Việt Nam lo ma chay cho má tôi. Sau đó, bà đỡ của mẹ y đưa cháu ch đi Châu Đ của viếng Chùa Bà.

Cúng vái xong, ra đến cửa chùa thì có một đám bé gái đến mời hai mẹ tôi ba tuôi bu lúi chen lộn nhau xin tiền. Một đứa đưa ng gôn và tôi, có vẻ lạnh lùng nh t, xè tay nói một hồi có ca có k :
“Ngoi i ngoi i! Ngoi i cho con 5,000 đ ng, con c u nguy n Bà cho con gái ngoi i l y đ c ch ng
Đài Loan! Ngoi i i ngoi i! Ngoi i cho con 5,000 đ ng, con ... “

Trên đường về, vợ tôi miên man suy nghĩ về mẹ y đưa nh đó: Không có tiền để đi học, còn quá nh để có một cái ng, và ch c nh u đưa – r t nh u đưa – ch c ao l y đ c ch ng Đài Loan khi mình l n lên một chút! R i vợ tôi th dài ...

Nghe k mà tôi th y th ng quê h ng tôi vô cùng. Tr c đây, dù có nghèo đi mẹ y cũng ch a bao giờ t đến nh về y! Việt l i chuy n này mà tôi nghe rất t đáy lòng rất lên khoe một ...

Đ p xích lô

Trung đã cao l n l i ham ch i th thao và t p th đ c đ u đ n nên anh ta r t “đô” con. Đi với t i b n đ ng nghi p ng i Pháp hay ng i da đen, Trung là ng i Việt Nam mà vóc đ c ngang ng a với t i nó. Có đ a nói gi n: “Th ng này, nó ăn ph không mà nó l n con nh về y. N u nó ăn bánh mì “xúc xích – phô mai” nh mình ch c nó thành ông kh ng l quá!”.

Cách đây hai năm, Trung về thăm Việt Nam. Đó là l n đ u tiên anh về. Tôi không có đ p g p anh để h i thăm. Mãi đến g n đây tình c g p nhau ở khu 13 Paris, anh mới k cho tôi nghe chuy n về Việt Nam của anh l n đó. Tôi xin ghi l i chuy n nh sau đây ...

... Con qua Pháp với ba mẹ h i con m i năm tuôi, bây giờ về, th y cái gì cũng l ! Cho nên con dành m y ngày đ u để đi vòng vòng cho bi t Sài Gòn. Con nh anh t p viên c a khách s n kêu cho con một anh xích lô bao ch y một ngày. Về y là sáng hôm sau, đúng theo l i con đ n, anh t p viên g i con đ y b ng đ i n th i cho hay xích lô đang đ i, đ ng th i cho bi t luôn s t n thuê bao. Con đ m s t n r i đ riêng vào một túi qu n, con mu n tránh móc bóp đ m t n

trên cát mái ngái sá bán láu mạnh nó giát. Con xuáng tái quáy thì anh tiáp viên vui vá chá ra phía trác. Con cảm án rái bác ra ngoài. Tháy con, ông xích lô đang ngái chám hám trên váa há vái vá đáng lên cháp tay chào. Tá nhiên, con kháng lái, mác dù ông ta đang đón con báng mát ná cái ráng rá. Bác biát không? áng già khá, ám nhám, nhá xáu. Cái nón vái đen áng đái, đã rách bám.

Còn bá đá trên ngái áng, con không biát tá làm sao cho bác tháy. Nó là cái áo bà ba xanh đáng vá chám vá đáp và không còn hai áng tay! Còn cái quán ka-ki là lái quán dài đã bá xáe mát hai khúc áng cá ngang đáu gái, mát bên cao mát bên tháp. Đá! Ông xích lô cáa con đá! Bác coi: Con nhá váy thì ná lòng nào lên ngái cho ông già ám nhám đáp xe đáa con đi. Mà liáu áng có đáp nái mát ngày cho con xem chá này chá ná không? Con đánh hái không đi nháng nghĩ lái tái nghĩáp ông già. Cái cái tái rái cáa áng cho tháy là áng đang “trúng mái lán”. Con bác lái bát tay áng, móc túi đáa tián, nói: “Đây, tián công cáa bác trán ngày nay đây!”. áng máng rá, móc trong láng ra mát túi vái miáng có dây rút, run run tay má ra cho tián vào. Con hái: “Bác không đám sao?”. áng cái, nhìn con: “Khái! Háng lá cáu nhá váy mà đi ăn gian tui sao?”. Rái áng xáng xám cháy lái kám phía sau xe, mái: “Cáu lên ngái, đi!”. Con lác đáu: “Không! Bác lên ngái đi, đá tôi đáp!”. Ná cái cáa áng tát mát: “áa! Gì ká váy?”. Con giái thích: “Tôi nhá váy mà đá cho bác đáp, coi sao đác!”. áng vá vá lên yên xe: “Tôi đáp đác! Báo đám! Cáu đáng lo! Cáu lên ngái đi!”. Con nghĩ chác áng sá con chá áng rái không đi, láy tián lái, nên con ôn tán nói: “Bác yên tâm. Bác cá giá sá tián tôi đáa, rái lên xe ngái. Tôi đáp tá tá”. áng bát đáu nhìn con náa ngác nhiên náa hát hoáng. Đá khái cáu cáa, con bác lái đáa hai tay cáp eo ách cáa áng nhác báng lên đát vào cháng i cáa khách. áng nhá đán nái cái xe không nhác nhách! Rái con tráo lên đáp đi. Ông già cá nhìn ngác cá phía sau, lo láng: “Cáu liáu đác không cáu?”. Con vui vá trá lái cho ông yên tâm: “Đác mà ... Dá tá hà!”. Con men theo lá đáng đáp chám chám đá tránh luáng xe cháy át trên lòng đáng. Thiên há nhìn con chá ông già, cái nói chá trá. Ông già ngái không yên, lâu lâu ngoáy nhìn lái coi con ra sao! Có lá váng báng nên không nghe áng nói gì hát. Mát lúc sau báng áng la lán: “Quáo mát! Quáo mát! Khác này cám xe xích lô!”. Tá đá, áng chá cho con cháy: “Tá tá ... Đáng trác có xe đáu. Khi nào kám báng chân không nái thì kéo tháng á đái dát ...”. Có lúc tháy con xiên xiên đánh quáo vô mát con đáng nám ngang, áng la lên: “Đáng! Đáng! Đáng cám xe xích lô!” ... Và nhá váy, con đáp đi loanh quanh, nhìn ngang nhìn ngáa, yên chí có ông già coi cháng đáng nhác trác con phái làm gì ... làm gì ...

Gán tráa, con táp vô mát quán phá, nói: “Mình vô ăn cái gì đi.” áng nói: “Cáu vô ăn đi, tôi không đói.” Con kéo tay áng đá cùng đi vào tiám, áng rá lái: “Thôi mà cáu! Tôi láy cáu mà cáu! Cáu đá tôi ngái ngoài này giá xe!”. Rái áng gá tay con ra, bác lái vá đáng ngái chám hám bên cánh xe xích lô, ván thuác hút. Trong quán, con nhìn ông già má trong khói thuác sao báng nghe bát nhán vô cùng. Không còn lòng dá đâu đá ăn phá, con kêu tách cà phê uáng đái rái đi ra. Tháy con, áng quáng đáu thuác, đáng lên váng cá nhiên: “Ăn gì mau váy cáu?”. Con nói trá: “Tháy không ngon nên không ăn.” Rái con nói tiáp: “Bây giá, tôi trá xe lái cho bác đó! Bác cá giá nguyên sá tián tôi đáa hái sáng, đáng thác mác.

Tôi đi bá chái lạnh quanh đác rái.” Nói xong con bác đi, lâu lâu ngáng coi cáa hàng này cáa

hàng n. Thấy ông già cõp xe rờ đi theo, con bèn gõ i mĩt xe Honda ôm đang đĩ khách ấ
ngã tĩ đĩng, trèo lên “ôm” đi thĩng!

Kĩ xong, Trung hĩ i: “Nhà nĩĩ c đang có lĩ nh cĩ m sĩ đĩng xe xích lô xe ba gác, không biĩt bĩy
gĩ ông già đĩp xích lô sĩ sĩng làm sao, hĩ bác?”. Tôi nĩi: “...”. Rĩ i nĩn luĩn. Mĩt cách trĩ lĩ i
đĩ không trĩ lĩ i!

Nĩi: Hĩt rĩ i!

Mĩt ông bĩn ấ Paris cho tôi uĩng mĩt thĩ trà Tàu đĩ c biĩt ấng đẽm tĩ bên Mĩ vĩ. ấng cĩ m cái
hĩp vuĩng màu xanh ve chai đĩ a lên khoe: “Trà này bên nĩy chĩ a có. Nó tên là Trà Vĩĩng.
Hĩp 150 gr này tôi mua bên Mĩ giá là 15 đĩ đĩ”.

Trà ngon thiĩt! Vĩĩng tĩ phĩt chĩ không đĩng hay chĩt nhĩ loĩi trà Tàu khác và nhĩt là mùi thĩ m
rĩt “vĩĩng gĩ” chĩ không phĩi mùi lĩi hay sĩi hay sen nhĩ thĩĩng thĩy. Uĩng cĩ n chĩn trà,
hĩĩng trà cĩn đĩng lĩi trong đĩy chĩn phĩt lên mĩi gĩi thĩm mùi vĩ đĩ c biĩt này! Ông bĩn tôi
nĩi Trà Vĩĩng có nhiũ sũ, nhĩng sũ 103 là ngon nhĩt!.

Tĩi đĩ đĩ lĩng sũ c ấ Paris nhĩng không thĩy bán loĩi Trà Vĩĩng này. Mĩt hĩm, đĩ vĩi vĩ tôi ấ
khu 13 chĩ Tàu, tĩi chĩt thĩy mĩt bà Á đĩng cĩ m mĩt hĩp vuĩng màu ve chai vĩ a quĩ quĩ
đũ vĩ a nĩi chuyĩn vĩi hai bà khác cĩng ngĩi trĩn bĩng gĩ vĩ a hĩ. Tĩi bĩĩ c lĩi nhĩn: Thĩ ra
đĩng là hĩp Trà Vĩĩng! Mĩng quá! Nghe mĩy bà đĩ nĩi tiĩng Viĩt Nam nĩn tĩi hĩi ngay: “Phĩi
Trà Vĩĩng không bà?”. Bĩ quay qua tĩi, trĩ lĩi cĩt ngĩn: “! Mà hĩt rĩ i!”. Rĩi quay vĩ tĩp tĩ c
nĩi chuyĩn vĩi hai bà kĩa. Tĩi chĩn vĩo: “Xĩn lĩi! Bà mua ấ đĩu vĩy?”. Lĩn này, không quay lĩi
nhĩn tĩi nhĩng bĩ vĩn trĩ lĩi: “Mà tĩi nĩi hĩt rĩ i!”. Tĩi không đĩm cĩĩi, sũ bĩ bĩ chĩ m tĩ ái. Tĩi
vĩn ấn tĩn hĩi: “Đĩ! Nhĩng xĩn bà làm ấn cho tĩi biĩt bà mua ấ đĩu vĩy?”. Bĩ nhĩn tĩi, chĩ c coi
tĩi có ... khũng không mà cĩ lĩi nhĩi hĩi hoĩi. Rĩi bĩ cĩ m cái hĩp lĩi lĩi vĩ hĩĩng phĩi đĩĩi cĩn
đĩĩng mĩt chĩi u: “Đĩĩi kĩa kĩa.” Tĩp theo là bĩ gĩn tĩng tiĩng: “Tĩi-nĩi-hĩt-rĩ i!”. Tĩi cĩm ấn rĩi
kĩo vĩ tĩi đĩ “mĩ” dĩi dĩi xũng “đĩĩi kĩa kĩa”, tĩĩm nĩi cĩng vĩ kĩĩm Trà Vĩĩng! Kĩi đĩ gĩn ...
rĩ chĩn thĩi vĩo mĩt siũ thĩ lĩĩn. Hĩ nĩi: “Cĩi. Nhĩng mà hĩt rĩ i!”. Hĩi chĩng nĩi có nĩ a, hĩ trĩ
lĩi không biĩt! Thĩ ra bà già hĩi nĩy nĩi đĩng. Bĩ đĩ tĩt bĩng “nĩi cho thĩng chĩ biĩt là hĩt rĩ i
đĩ thĩng chĩ khĩi phĩi lĩi xũng tũĩt đĩĩi kĩa xa thĩy mĩ chĩ bĩ”!

Cĩc bĩn có thĩy chuyĩn nhĩ này đĩ thĩĩng không? Bà già đĩ, cho đũ cĩ lĩĩ vĩng ấ chĩn trĩi

góc bìn nào đi nữa, bà vẫn giữ nguyên phong cách Việt Nam. Trân quý lắm, các bìn à!

Chuyện quê tôi

Má tôi mất vào ngày đầu Ông Táo. Thấy con lớn cả tôi đi với má nó về Việt Nam lo ma chay. Ông thầy làm đám (phái C S n Môn thầy gọi là thầy cúng) là ông thầy Non. Cái tên này do má tôi đặt ra để tránh gọi “Thầy Con” vì ông là con ông thầy C, ông này là bà con kêu má tôi bằng cô và là bìn họ cả tôi từ thời tiều húc ở trong làng. Khi nhẩy xuống đất thầy thầy Non đi với gia đình tôi không phải là người xa lạ.

Sau đám ma, thầy Non lấy Honda chở con tôi đi dạo trên xóm dưới thăm bà con và cũng để xem vùng quê ăn Tết. Đang chạy trên đường xóm Nhà Máy, thầy mất ông lái mô tô đi cùng chỉ ở phía sau mất chỗ mai. Thầy Non nói với con tôi: “Coi kìa! Cây Mai đẹp quá kìa!” Rồi thầy chạy kè theo để con tôi thấy rõ hơn. Ông chờ mai quay qua nhìn, con tôi nói lớn cho ông nghe: “Cây Mai đẹp quá!” Ông đó nói: “! Mà không có bán!” Vì tiều húc mấy mô tô lớn quá nên con tôi phải nói lớn hơn cho ông nghe: “Không! Tôi chờ mua nói là cây Mai cả ông đẹp quá hà!”. Ông có vẻ bối mình: “! Người ta nói không có bán là không có bán!”. Rồi ông vọt ga chạy thốc, làm thầy Non phải ngừng xe lại để cả hai cùng ôm bằng cả!

Sau đó, lại tiếp tục đi. Mất lúc, thầy mất ông chạy Honda chở thầy như người phía sau đầu ông với ông, ôm trong lòng mất quàng đầu tôi. Con tôi, như là cây Mai, mua phá cả nên hỏi cả: “Đã có bán không vậy?” Thấy như thúc cùi chỏ vào ông ngừng lại lái xe: “Ba! Ba! Thấy cả có bán đâu không kìa!” Người đàn ông làm tỉnh như có vẻ suy nghĩ. Bỗng, ông ta la lên “a! Bán!” rồi tiếp xe vào ông ngừng lại. Thầy Non nói: “Chùa thiêu gì đâu! Mua chi vậy?” Hỏi cả mà đâu có để ông bán nên con tôi đành mua mất trái. Ông đó nói: “Đã tôi mua cho với tôi kho thịt ăn Tết. Thầy cả u hỏi mua, tôi như ông mất trái cho cả u ông cả!” Con tôi nói cảm ơn mà không dám cả!

Sau hơn ba mươi năm “đi đi”, cái thết thà chân chốt cả quê tôi, may quá, vẫn còn nguyên như cũ!

Bán vé số

Trên chiếc bßc Mß Thußn. Chiếc bßc chß đßy nhßc xe và ngßi, ùng ßc qua sông. Mßy ngßi bán đßo rao hàng inh ßi. Vß chßng tßi đßng ß khoßng trßng phßa đßu chiếc bßc, nhìn sông nßc mình mßng vßi nhßng vß lßc bßnh xanh bißc nhßp nhß trên sóng nßc. Mùa này, lßc bßnh bßt đßu nß bông nên thßy cß màu tím tím e ßp lßp lßa nhßng bßng lá to lßng mßt. Đßp quá! Sau hßm mßy năm xa xß, bßy giß cß đßp vß thßm, chúng tßi thßy cßi gßi cßng đßp!

Nßc sông đßc ngßu phù sa ... cßng đßp! Chiếc ghe bßu phßnh bßng chß lßa khßm lß tßng chßng nhß sßp chìm ... cßng đßp! Chiếc đßng hay đß đßc gßi đß dài thßn cßi mßi bßng phßng thßp lß tß, hai bên hông trßng trßn khßng cß gßi che chßn, lßt sóng chßy bßn nßc nhß gißnh sông vßi nhßng ghe thuyßn khßc ... cßng đßp!

Bßng, mßt bße gßi cß 10 tußi đßn gßn vß tßi, tay chßa mßt tßm vß sß, nßn nß bßng mßt gißng trong trßo nhßng nßi khá to đß át tßng nhßng ngßi bán đßo chung quanh: “Ngoßi ßi ngoßi! Con cßng cß mßt vß sß này thôi, ngoßi mua đßm con đß con cßng vß phß má con lo vißc nhß”. Con bße mßt mßi sßng sßa đß thßng. Vß tßi lßy tßn mua vß sß rßi vußt đßu nó, hßi: “Nhà con ß đßu lßn?”. Chßc bße thßy tßi cho con nhß, mßi cß bßy lßn tußi đßu mà bán xong cßng phßi lßi bß vß nhß giúp mß! Nó nhìn vß tßi, mßm cßi rßi mßi trß lßi: “Đß! ß xßm rßch Ngo gßn đßy hà!”. Cái cßi cßa nó cß duyên vß cßng. Trßc khi đß, nó cßng bißt nßi: “Cßm ßn nghe ngoßi!”. Tßi nhìn theo mà thßy mßn cái dßng nhß thon thon cßa nó trong bß đß bà ba vßi trßng đßng màu bßn non lßn lßt ...

Mßt lúc sau, tßi nghe ß hành lang phßa bên kia vang lên tßng lßnh lßt cßa con bße: “Ngoßi ßi ngoßi! Con cßng cß mßt vß sß này thôi, ngoßi mua đßm con đß con cßng vß phß má con lo vißc nhß”. Tßi nhßn gßt nhìn sang: Đßng là nó! Vß tßi hßi: “Nó hß?”. Tßi gßt đßu mà khßng nßn đß cß tßng thß dài ...

Tßi nhìn ra sông nßc vßi vài chiếc ghe thuyßn đß lßi, nghĩ mà thßng cho thân phßn ngßi dân bßy giß ... Tßi bußt mßng nßi: “Bßy giß ... sao thßy nhißu lßc bßnh quá hßng bißt.” ...

Chiếc bßc vßn ùng ßc nhß khßi qua sông ... ráng nhß khßi mà qua sông ...(TT)